

JORDI
MOLIST
EL
BATEC
DEL
MAR

L'EPOPEIA DEL JOVE
ROGER DE FLOR

JORDI MOLIST
EL BATEC
DEL MAR

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *EL LATIDO DEL MAR*

PRIMERA EDICIÓ: MARÇ DEL 2023

© JORDI MOLIST, 2023

© DE LA TRADUCCIÓ: NÚRIA PARÉS SELLARÈS, 2023

© DE LES IL·LUSTRACIONS DE L'INTERIOR: SALOMART

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-3020-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 1.743-2023

FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

IMPRÈS A CATALUNYA - PRINTED IN CATALONIA

www.columnnaedicions.cat

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor. La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autors i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Podem contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tagliacozzo, 23 d'agost del 1268

Ricard von Blume no es va treure el bacinet, tal com va fer la majoria dels cavallers, malgrat que el ferro cremava. Només es va alçar la visera. Aquella victòria havia sigut massa fàcil. Massa. Alguna cosa anava malament, notava el perill.

L'exèrcit s'havia dispersat a la caça de l'enemic que fugia derrotat. Els perseguidors intentaven liquidar els vençuts i apoderar-se del que duguessin a sobre, i aquests maldaven per salvar la vida. El botí podia superar la soldada de mesos i fins i tot anys.

El potent sol d'agost al migdia, al centre d'Itàlia, semblava que volgués esclafar els éssers vius contra el terra. La calor era terrible, i el camp, cobert de cadàvers, roques, matolls i arbres dispersos, feia olor de pols, excrements i sang. Alguns ferits es lamentaven sense esperança de rebre ajut.

Ricard era el comandant de la guàrdia personal de Conrad de Hohenstaufen, el jove rei, i disposava de cinquanta cavallers i una vintena d'infants. Aquella era tota la seva gent. Molt poca. Estava inquiet.

Conradí es va treure el bacinet i es va tirar enrere la caputxa de cota de malla que li protegia el cap. Somreia feliç. Es va

posar dret sobre els estreps del cavall i va elevar l'estendard tant com va poder. Era un noi ros i ben plantat d'ulls blaus i només setze anys, duc de Suàbia, rei de Jerusalem i ara també de Sicília. L'àguila negra dels Hohenstaufen va onejar a les altures, com si estigués viva i aletegés. La tropa i els generals el van aclamar.

El tirà, l'usurpador, l'arrogant Carles d'Anjou havia estat derrotat i mort.

—Gràcies, Senyor, Déu meu —va murmurar—. Gràcies per fer justícia.

El seu cosí Frederic, príncep de Baden i Àustria, el va imitar aixecant-se sobre els estreps de la muntura per elevar l'ensinya que portava. La gran creu grega daurada, sobre fons blanc, amb quatre creus més petites entre els seus braços, símbol del regne de Jerusalem, va onejar al costat de l'àguila negra.

—Visca el rei de Jerusalem! —va cridar.

Tots van aclamar el jove monarca.

—Visca el duc de Suàbia!

El van aclamar de nou. Conradí seduïa tant per les seves formes de cortesia i simpatia com pel seu aspecte.

—I rei de Sicília! —va acabar Frederic.

Més víctors.

El noi no va poder evitar les llàgrimes, va mirar el seu cosí i sense desmuntar el va abraçar. El príncep era dos anys més gran que ell i el seu millor amic. Tots dos orfes de pare, es van criar a la cort bavaresa, somiant amb grans batalles i victòries. Com aquella.

Ell l'havia animat a venjar el seu oncle assassinat i a recuperar el regne de Sicília que comprenia tant l'illa del mateix nom com tot el sud de la península Itàlica.

I havia vençut!, malgrat els temorencs consells de molts nobles alemanys, entre els quals hi havia els seus propis oncles, que es van acoquinar quan el papa els va començar a excomunicar. El jove guanyava amb aquella batalla el regne de Sicília,

seu per dret d'herència, malgrat que Carles d'Anjou, fill del rei de França, amb el suport incondicional del papa, l'hi havia arrabassat.

L'exèrcit estava dispers, va tornar a pensar Ricard von Blume, mentre observava inquiet. El comandant ensumava el perill. Era en un lloc o altre. Des de l'elevació on es trobaven, esguardava tot el voltant sense perdre's cap detall. La calor produïa una enganxosa boirina arran de terra que cobria una trista i accidentada planúria. La cavalleria perseguia els francesos derrotats i les tropes de peu, remataven els vençuts, saquejaven els seus cossos i el campament enemic. Hi havia or. La majoria dels caiguts eren mercenaris i carretejaven totes les seves possessions.

—Alguna cosa no va bé —li va dir a Pascale Coppola, el seu cunyat, sense que els altres el poguessin sentir.

Pascale es va estremir mentre analitzava preocupat el camp de batalla tot buscant l'amenaça oculta. Ell també començava a percebre el perill.

— **A**tenció! —va alertar Ricard, posant-se dret als estreps i assenyalant la polseguera que formava el que devia ser un nombrós contingent de genets sorgits d'un bosquet a la llunyania—. Venen cap aquí!

—És l'infant Enrique, que torna —va observar el seu cunyat Pascale.

Enrique, infant de Castella, era el cònsol de Roma i havia promès matar amb les pròpies mans el seu cosí Carles d'Anjou, per avar, miserable i traïdor. Va ser el castellà qui va trencar amb els seus cavallers el flanc de l'exèrcit angeví i va abatre Carles, a qui van rematar a terra. Al cap de poc l'enemic va ser derrotat i Enrique va iniciar la persecució de la cavalleria francesa que fugia.

—No! No és Enrique! —va dir Ricard—. Porten la insígnia francesa!

Conradí va mirar alarmat cap on assenyalava Ricard. I ho va veure.

—És cavalleria pesant! —va exclamar un dels nobles italians—. Són centenars!

—Venen cap aquí, i al galop —va dir un altre.

—És Carles d'Anjou —va afirmar Ricard.

Acabava d'entendre-ho tot.

—No, no pot ser —va murmurar Conradí—. L'infant Enrique l'ha abatut.

—Sí que ho és —va contestar Ricard—. Ens ha enganyat. El francès s'ha amagat amb el millor de les seves tropes per sorprendre'ns.

—Ens han dit que era mort! —va insistir el jove rei.

—Era algú altre que duia la seva vestimenta, portava la seva insígnia i muntava el seu cavall —va afirmar Pascale, amb la mateixa seguretat que el seu cunyat—. És un vell truc. Els cavallers de l'infant de Castella han matat un impostor.

—Estava amagat... —va mussitar Conradí—. I ha deixat que massacréssim els seus sense intervenir?

—És un miserable —va sentenciar el seu cosí Frederic.

—Ho és, però ve cap aquí —va afirmar Pascale—. I els nostres estan dispersos.

—Prepareu-vos per al combat! —va ordenar Conradí.

—Si els fem front ens destrossaran —va advertir Ricard—. No vull veure-us morir tal com vaig veure morir el vostre oncle! Sou la nostra última esperança, sense vós la causa està perduda. Retireu-vos ara perquè puguem continuar la lluita.

—No puc abandonar el camp sense combatre! —va objectar Conradí.

—La batalla està perduda —va dir Ricard—. Ens atraparan abans que els nostres es puguin reagrupar. Poseu-vos fora de perill, nosaltres els aturarem!

Conradí va mirar amb posat interrogant el seu cosí i el general Galvano Lancia.

—El noble Ricard von Blume té raó —va ratificar, asseynyalant l'horitzó—. Si l'infant Enrique no apareix de seguida amb la seva host, estem perduts. I no se'l veu enlloc.

A la planúria només s'albiraven uns núvols de pols llunyans i dispersos, produïts pels que fugien cap a les muntanyes i pels castellans i els italians que els perseguïen. No hi havia manera d'avisar l'infant de Castella.

—Poseu-vos fora de perill, senyor! —va insistir el general—. Jo us acompanyaré. La causa és el primer. I si la batalla canvia de signe, tornarem per combatre. Seguiu-me!

Galvano es va avançar donant l'esquena als francesos. El seu fill i altres aristòcrates el van imitar. Conradí i el seu cosí els observaven dubitativament, sense moure's.

—Seguiu-lo, senyor! —va cridar Ricard.

—No puc abandonar-vos —va mussitar el jove rei.

Les peülles de la cavalleria francesa que s'acostava retruyien sobre el terra sec, alçant un núvol de pols ardent.

—Per l'amor de Déu! Els tenim a tocar! —va insistir Ricard—. La causa està per sobre dels individus. Salveu-vos i la salvareu!

Tot seguit, va fer una forta palmellada a la gropa del cavall de Conradí, que es va dirigir cap on hi havia els nobles disposats a fugir.

—Que Déu us beneeixi! —va dir el jove de setze anys, rei de Jerusalem i que per un moment també ho havia sigut de Sicília—. Me'n recordaré d'això, i si el Senyor ho permet, us ho he d'agrair i compensar.

Se'ls va quedar mirant uns instants amb els ulls negats per l'emoció i després es va col·locar la cervellera. Odiava abandonar els que donarien la seva vida per ell. Es va empassar saliva i va posar el cavall a trot seguint els altres.

—Dubto que el Senyor ho permeti —va murmurar Ricard entre dents—. Llances al rest! —va cridar als que quedaven. Es va calar la visera i va suplicar—: Senyor, Déu meu, Verge Maria. Apiadeu-vos de la meva esposa i dels meus fills. Protegiu-los!

I mussitant un parenostre, va carregar contra el mur d'acer que s'acostava a tota velocitat. Els altres el van seguir. Ja no més els quedava la dignitat.

Els cinquanta cavallers de la guàrdia del jove rei es van llançar contra la muralla d'acer que se'ls tirava a sobre i el xoc de ferros va ser tan estrepitós com brutal. Ricard va traspasar el coll del seu primer rival, malgrat la cota i l'escut que el protegien. L'home es va desplomar, però ell va perdre la llança, que havia quedat travada en el cos del francès. Mentre desembeinava l'espasa, la llança d'un cavaller de la segona línia li va perforar l'escut per penetrar-li el cos per sota de l'espatlla dreta. La força del xoc el va arrencar de la sella i va fer una tombarella cap enrere per sobre del llom del cavall. Immediatament va notar l'impacte contra el terra i va esgaripar de dolor; havia caigut sobre la cama dreta i va saber que se l'havia trencat. La llança, gràcies a la cota de malla, no l'havia traspasat, però aquell brutal impacte possiblement li havia fracturat l'omòplat. El dolor era intens. El combat seguia per sobre del seu cos i es va arraulir en posició fetal. Al cap de poc, va tornar a cridar quan un cavall li va esclafar l'altra cama.

—Tot està perdut! —va murmurar—. Senyor, apiadeu-vos de la Blanca, dels nostres fills i de la meva ànima.

Va tancar els ulls pressionant les mandíbules, i quan els va obrir, es va dir que es moriria allà, sobre aquella terra ardent, ensangonat, cobert de pols i envoltat de cadàvers d'homes i

cavalls. Però conservava una lleu esperança. Potser es produïria un miracle. Desitjava veure, encara que fos per última vegada, la seva esposa, el seu fill Giacomo, de quatre anys, i el petit Roger. Encara no caminava quan ell es va acomiadar de la família per unir-se a l'exèrcit de Conradí. Quin record tan tendre!

—Senyor! —va mussitar—. Què donaria jo, per un últim petó? Per una última carícia! Per una última abraçada!

Els ulls se li van omplir de llàgrimes.

El pare de Blanca era el governador de Bríndisi quan l'emperador Frederic regnava a Sicília i Alemanya. El germà d'ella, Pascale Coppola, va ocupar el càrrec després de la seva mort i l'amistat amb Ricard, capità de la tropa de la ciutat, es va fer molt més estreta.

Ricard era fill del falconer imperial, una posició rellevant, atesa la passió del sobirà i els seus descendents per la falconeria. I va ser un dels cavallers alemanys que, sota l'empara de la dinastia Hohenstaufen, es va instal·lar en terres italianes.

El matrimoni de Ricard i Blanca era de conveniència. Consolidava la relació dels Coppola amb l'imperi i assentava Ricard a Itàlia, però d'aquell enllaç en va sorgir un amor profund i apassionat. Blanca, amb quinze anys quan es va casar, era una noia bonica i intel·ligent. I Ricard es considerava un home molt afortunat. Ella no havia conegut cap home abans i ell no va desitjar conèixer cap altra dona després.

Blanca patia per la nit de noces, ja que l'havien advertit que si Ricard era un d'aquells homes més acostumats a violar que a estimar podria ser un infern. Però aquell jove ros, ben plantat i fort la va tractar amb un immens afecte i, en comptes de l'infern, li va fer conèixer el cel al tàlem nupcial.

Tant els Coppola com els Blume eren gibelins. Com a tals, reconeixien l'autoritat espiritual del papa, però no acceptaven que aquest imposés els seus desitjos als cristians en as-

sumptes terrenals. Per tant, quan Carles d'Anjou va ser coronat rei de Sicília pel papa i va marxar amb un gran exèrcit sobre el regne per desposseir Manfred, el rei legítim, Ricard i Pascale van sortir amb les seves tropes a defensar el seu sobirà.

Tots dos van sobreviure a la batalla de Benevent, en la qual Carles d'Anjou va derrotar i assassinar Manfred, l'oncle de Conradí. D'aquella batalla, Pascale en conservava una cicatriu que li travessava tota la galta dreta i es perdia entre la barba negra.

Ajagut al camp de batalla, Ricard va pensar en ell. Què li devia haver passat al seu estimat amic i cunyat? El Senyor perimetria que aquesta vegada també se salvés?

El combat s'allunyava i va relaxar la postura. S'ofegava. Va obrir la visera de la cervellera per respirar més bé. Va intentar treure-se-la, però el dolor de la ferida l'hi impedia i no ho va aconseguir fins al tercer intent. El sol li escalfava l'armadura i tenia calor, molta calor, i també una set terrible, la boca com un fregall, i la pèrdua de sang augmentava la necessitat d'aigua.

—Què els passarà a la Blanca i els nens si em moro? —es va preguntar angoixat—. He de trobar un cavall i tornar amb ells. Un cavall, Déu meu —va murmurar, esforçant-se per superar el dolor—. Un cavall.

Els cavallers carregaven contra el rival, i no contra les muntures. Segur que hi havia cavalls perduts dels descavalcats i intentaria agafar-ne un. Però primer havia de frenar l'hemorràgia, i va desenfundar la daga per tallar la tela de la sobrevesta que li cobria l'armadura i taponar la ferida.

—Senyor, Déu meu, ajudeu-me —va mussitar amb els ulls tancats i esbufegant.

Era en una petita fondalada i no veia gaire res. Va intentar aixecar-se, però el dolor era terrible. Per tant, es va arrossegar lentament. Al cap de poc es va topar amb el cadàver d'un

francès. L'home el mirava amb un únic ull verd i la boca oberta. Havia perdut el casc i li havien enfonsat l'espasa a la cara. Un parell de mosques furgaven l'horrible ferida que tenia.

Li fallaven les forces i estava a punt de desmaiar-se. Es va quedar una estona de panxa enlaire, agafant aire, mentre subjectava amb la mà a l'espatlla les improvisades benes. El sol li tocava a la cara i encara li feia venir més set. Es va desmaiar.

Quan va recuperar els sentits, estava marejat. El sol li havia cremat les parpelles i li va costar recuperar la visió. Es va tancar els ulls amb la mà. Més set. Sentia crits llunyans, però el camp del seu voltant estava en silenci. Uns corbs van grallar. Ricard va pensar que tindrien molt de menjar. Va sentir gemecs darrere seu, a l'esquerra, distants. No era l'únic que encara vivia. No era l'únic que encara patia.

—Déu meu —va murmurar—. Un cavall.

Havia d'atrapar-ne un dels molts que devien rondar pel camp de batalla. Era la seva única possibilitat de fugir d'aquell infern, d'arribar fins a Bríndisi, amb la família. Una empresa gairebé impossible. Es va dir que en aquelles condicions era difícil que pogués capturar un cavall. I més encara ser capaç de muntar-lo. I molt més que aguantés les dues setmanes que li costaria arribar fins a casa. Però ho intentaria.

—Un miracle, Senyor! Concediu-me el miracle de veure la Blanca i els meus fills abans de morir! D'acomiar-me d'ells!

Com si la seva petició hagués estat escoltada, una ombra va cobrir el sol que ja començava a descendir. Un cavall! Es va incorporar amb penes i treballs i va emetre els sons amb què calmava la seva muntura quan es posava nerviosa. Li costava, per la sequedat de la boca.

—Vine aquí, cavallet! Vine aquí!

Va repetir el so i va veure que l'animal s'acostava lentament. Feia molta ferum. Però això tant era.

—Vine aquí, cavallet! Vine!

L'animal s'hi va acostar i Ricard va veure-li l'aflicció en els ulls aquosos. Tots dos patien. Però tampoc importava.

—Una mica més!

Ho va fer, i va veure les regnes a l'abast de la seva mà. Un cavall mort s'interposava entre tots dos. Només s'havia d'incorporar, fer un salt i subjectar les regnes. Semblava un animal mansoi. Potser el deixaria muntar.

—Tranquil! —va dir—. Tranquil!

Amb un dolor terrible, es va incorporar sobre els genolls. Després, va repenjar la cama esquerra, que encara l'aguantava malgrat la trepitjada, i reprimint un crit es va llançar cap a les regnes. L'animal no es va moure i Ricard les va poder agafar.

Llavors va veure el que el cadàver de l'altre animal li havia impedit albirar. El cavall supervivent estava esventrat, els budells li sortien per fora i els duia arrossegant. Alguns estaven rebotats i traspuaven sang i femta. D'allà provenia aquell horrible tuf i el brunzit de l'eixam de mosques que voleiaven al voltant.

—Oh, no! —va murmurar Ricard, deixant-se caure.

La seva tènue esperança s'esfumava. El cavall va doblegar les potes del davant i, amb un dèbil renill, es va desplomar al costat de Ricard.

—Estem igual de malament, amic! —va dir—. No volies morir sol, oi?

Li va acariciar la crinera.

—Estimes algú, igual que jo? Tens algú que t'espera? Algú a qui hagi promès que tornaries?

Es notava les llàgrimes als ulls. I es va sorprendre. Com li podien quedar llàgrimes, amb aquella set tan horrible que tenia?

—Doncs ho sento —va sanglotar—. Però ni tu ni jo no tornarem.

Al cap de poc, el cavall es va morir. Però Ricard, malauradament, continuava viu.

—Blanca, estimada Blanca —va mussitar.